VILDMARKENS DOTTER.

AF JAMES OLIVER CURWOOD.

Bemyndigad öfversättning från engelskan af Emilie Kullman.

Forts. fr. föreg. n:r.

Några sekunder satt han och gaf akt på Cummins' djupa sömn och vecklade därunder långsamt af omhöljet. Därpå bredde han ut en mängd tätt skrifna sidor på bordet. Skriften var på franska. Flera sidor voro skrifna med djärf, manlig stil och orden tätt intill hvarandra. Dessa lade han åt sidan. Öfver de andra böjde han sitt hufvud, och låga halfkväfda snyftningar undföllo honom.

Dessa sidor voro skrifna f kvinnohand, och papperet var inpregneradt med en svag, ljuf heliotropdoft. En halftimmes tid satt Jan och stirrade på dem och läste långsamt, från första till sista sidan.

Plötsligt vände Cummins på sig i sömnen, och Jan smög sig då på tå öfver golfvet, öppnade dörren utan att störa den sofvande och giek ut i natten. I söder och öster glödde ett matt skimmer — det var den vårliga fullmånen, som höll på att gå upp öfver skogen. Vid det Jan vände ansiktet ditåt, fylldes hans hjärta af en ny och sällsam längtan. Han sträckte ut sina armar, med papperen och fiolen hårdtomslutna, som om någon underbar ande ropat till honom ur den frambrytande strålglansen.

För första gången i hans ensliga lif nådde honom detta rop från den stora världen bortom vildmarken; och plötsligt tryckte han kvinnans bref mot sina läppar, och han hviskade ifrigt och upprördt:

— Jag skola komma till dig — en gång — då lilla Mélisse också komma!

Så rullade han ihop de skrifna sidorna, lindade åter in dem i det urblekta röda tyget och gömde dem i fiollådan, innan han giek tillbaka in i stugan.

Följande morgon stod Cummins i dörren och sade:

— Så varm solen är! Snön och isen håller på att gå, Jan. Det är vår! I dag ska vi sätta undan slädarna och börja föda hundarna med fisk.

Med hvar dag giek nu solen tidigare upp, dagarna blefvo längre och luften varmare; och i och med värmen utsände den spirande jorden sina ljufva dofter, och myriader ljud förnummos ur skogens djupa, osynliga lif, som vaknade upp ur sin långa slummer i snöbädden. Fåglarna kvittrade och lockade från morgon till kväll; korparna svingade sig upp mot solen; och snösparfvarna ändrade färg från dag till dag, tills de blefvo nya varelser i en ny värld.

Popplarnes knoppar svällde, tills de sprucko likt öfvermogna ärter. Björnhonorna kröpo fram ur sina iden, åtföljda af sina några veckor gamla ungar och lärde dessa att rycka ned de späda telningarna för att komma åt knopparna. Älgarne kommo ned från de stora klippornas toppar, där de af goda skäl tillbragt vintern, och hoek i hål följde vargarna, som lefde på de svada och sjuka ibland de förra. Och snön smälte och forsade bort, isen knakade och brast — det var klippans, jordens och trädets döende frostrop; och med hvarje natt gledo norrskenets bleka flammor allt längre ned mot polen.

Lägret återtog sina gamla vanor. Ibland hände det, att någon besökande kom ned från skogen, men han stannade endast en eller ett par dagar och tog några lifsförnödenheter med sig. William var sysselsatt med att göra i ordning böckerna, tills handelsbolagets hufvudagent skulle komma från London. Cummins var jämförelsevis ledig. Innan den sista snön gått bort, började han och Jan på att släpa fram timmer i och för en planerad tillbyggnad af det lilla blockhuset. Och ute i solskenet på en stor björnhud satt Mélisse och såg med spändt intresse på, hur nybygget fortskred. Cummins' ansikte sken af glädje, då han såg henne krypa och sprattla på björnhuden och högljudt ge sitt bifall tillkänna.

Jan var den lyckligaste yngling i världen. Alldeles säkert förstod den lilla Mélisse hvad de hade för sig, och denna öfvertygelse spred sig från Cummins och Jan till de öfriga i lägret, och sålunda hände det ofta, att Mukee och Pee-co och till och med Williams själf långa stunder sutto på huk i snön bredvid Mélisse och bara förvånade sig öfver det stora förstånd, hvarmed den gode guden behagat utrusta det hvita barnets hjärna. Detta underverk blef föremål för liflig diskussion bland dessa män, som, födda till tystnad, i allmänhet tänka mer än de tala. En dag hade Mukee dit två små indianbarn, som han satte på björnhuden, där de sutto orörliga i stoisk likgiltighet — ett tydligt bevis på Mélisses högre utveckling.

— Det skulle inte förvåna mig, om hon började tala när som helst, sade Cummins i förtroende till Jan en afton, då gossen höll på att stämma sin fiol. Hon är nära sex månader gammal.

— Tror ni, att hon börjar på franska? frågade Jan och höll upp.

Cummins stirrade.

— Hvarför?

Jan sänkte rösten till en hviskning.

— Därför jag många gånger hafva hört henne säga: Bonbon — bonbon — bonbon, hvilket betyda kandisoeker; och jag alltid hafva gifvit henne kandisoeker, och nu den lilla Mélisse jämt säga "bonbon".

— Jaså, sade Cummins och betrakta honom hndrande. Kunde det hända?

— Jag hafva börjat på engelska, genmälde Jan blixtsnabbt, och Jan Thoreau vara fransk!

Han började spela, men Cummins hörde icke mycket af musiken. Han giek fram till dörren och stirrade i enslig sorg på toppen af den höga furan därborta vid grafven. Till Jan sade han:

— Det skulle vara illa, om så vore. Ge henne inte mer sötsaker, då hon säger "bonbon", Jan! Hon måste glömma!

Följande dag tog Jan bort barrikaden omkring kvinnans graf, och nästan hela dagen ströfvade han omkring på den soliga sidan af ett högt, åt söder vettande berg. Då han kom tillbaka, hade han med sig en korg tidiga röda snöblommor med rötterna ännu fulla af jord. Dessa planterade han på grafkullen under furan, och rundt omkring satte han radvis med unga skott af Labradorté och backneesh!

Då vädret blef varmare och våren öfvergick till sommar, tog han Mélisse med sig på korta skogsexkursioner, och de hjälptes åt att plocka hela fång nätt blommor och arktiska ormbunkar. Grafven var ständigt smyckad med friskt grönt, och hemmet — hvars tillbyggnad nu blifvit färdig — var städse fylldt med vårens vackraste blomster.

Jan och Mélisse voro lyckliga; och dessa bådas glädje meddelade sig till lägrets öfriga innebyggare, liksom kvinnans närvaro gjort dem allesammans lyckliga. Endast Cummins var djupt betryckt. Vårens och sommarens förändringar, som förde med sig allt hvad denna ödsliga värld ägde af värme och skönhet, ref upp hans stora sorg på nytt; det var, som om hans älskade dött ännu i går.

Då han först fick se de röda blommorna, som glödde på hennes graf, gömde han hufvudet i händerna och snyftade som ett barn. Hon hade älskat dem. Hon hade alltid med otålighet väntat på, att de första röda blomstren skulle skjuta upp ur den våta jorden. Hundratals gånger hade han följt med henne för att söka efter dem och hade fäst den första blomman i hennes vackra hår. Sådana dagar hade de lekt och skrattat likt lyckliga barn därbortom den mörka furan. Ofta hade han tagit henne i sina starka armar och burit henne, trött och hungrig men öfverlyckligt, tillbaka till deras lilla hem på uthuggningen, och där kunde hon sitta och skratta åt, hur klumpigt han bar sig åt vid tillredandet af deras aftonmåltid.

Dylika tankar och bilder plågade honom och drefvo honom ensam ut i vildmarken. Då han befann sig i denna stämning, kunde hans mockasinklädda fötter sakta beträda de stigar och vägar de tillsammans brukat gå; och öfverallt väcktes nya minnen till lif hos honom, och han längtade bara att få lägga sig ned hos sin älskade och dö.

Föga drömde han då, att Jan och Mélisse skulle komma att älska dessa samma stigar, att ur den gamla, döda lyckan skulle en ny lycka, nya fröjder spira upp för att i sin tur vissna och dö liksom hans egna gjort — för en tid. Han kunde icke se öfver sin egen stora sorg in i framtiden. Han öfverlämnade Mélisse åt Jan.

Slutligen — sedan han blifvit mager och kraftlös genom sömnlösa nätter och dagar af själslig tortyr — förklarade han, att kompaniets angelägenheter tvungo honom att fara till Churchill och begaf sig af dit i början af augusti.

ELFTE KAPITLET.

För henne.

På Jan hvilade nu ett tungt ansvar. Mélisse var hans egen. Dagar gingo om, innan han till fullo kunde fatta sin lycka. Han hade ämnat bege sig till Athabasca för att hälsa på Jean de Gravois och lämna Mélisse åt Cummins på en fjorton dagar. Nu afstod han därifrån. Dag och natt vakade han öfver barnet; och till Jans stora glädje blef det snart så, att Mélisse grät efter honom, så fort han var tvungen att lämna henne. Åtminstone försäkrade Maballa, att så var, och Mélisse bekräftade denna hennes utsago genom att, då han återvände, lägga sin glädje i dagen på det mest otvetydiga sätt.

När Cummins på hösten kom tillbaka från Fort Churchill, hade han med sig en hel massa saker åt Mélisse, däribland nya böcker och tidningar, som han köpt för hvad han förtjänat under säsongen. Medan han höll på att befria dessa skatter från deras omhölje af mjukt renskinn — hvarvid Jan och Mélisse sågo på — bejdade han sig plötsligt och såg upp på gossen.

— Man undrar därborta i Churchill hvad som blifvit af missionären, som for med posten, Jan. Det påstås, att han senast varit synlig i Eetawney.

— Och inte här! inföll Jan hastigt.

— Inte för så vidt man vet, sade Cummins, fortfarande med blicken fäst på pojken. Mannen, som skjutsade honom, kom aldrig tillbaka till Churchill. Man undrar också öfver, hvart körsvennen tagit vägen. En af bolagets tjänstemän har farit till Eetawney, och det är möjligt, att han kommer öfver till Lac Bain. Jag tror inte, att han får tag på missionären.

— Det jag inte tro heller, sade Jan helt lugnt. Han troligtvis vara död; vargar och rafvar hafva för länge sedan ätit upp honom — eller kanske fiskarna!

Cummins fortsatte att packa upp, och bland böckerna, som han tog fram, var det två, som han gaf åt Jan.

— Lastbåten från London kom, medan jag var i Churchill, och den hade haft med sig dessa, förklarade han. Det är skolböcker. Det blir skola i Churchill nästa vinter, och vintern därpå vid York Factory. Det är den första skola, som någonsin kommit oss närmare än fyrahundra mil.

Följande dagar företog Jan ensam långa skogsvandringar och grubblade i tysthet öfver de båda problem, som Cummins haft med sig hem från Churchill. Skulle han varsko Jean de Gravois genom att delge honom, att kompaniet ämnade anställa undersökningar rörande missionärens försvinnande?

Hans första impuls var att genast bege sig till Jeans vistelseort bortom Fond du Lac och underrätta honom. Men äfven om kompaniets utskickade kom till Lac Bain, hur skulle han kunna veta, att missionären låg på sjöbotten och att Jean de Gravois var skuld därtill? Jan kom slutligen till den öfvertygelsen, att det skulle vara galenskap att oroa den lille jägaren och slog bort alla tankar på kompaniets utskickade.

Men det andra problemet förorsakade honom mer bryderi. Cummins' meddelande om skolan i Churchill hade satt nya, upprörande tankar i hufvudet på honom, och med dessa voro alltid visioner af den uppväxande Mélisse förknippade. Detta är skulle skolan bli i Churchill, och året därpå i York Factory, men sedan skulle det inte bli någon mer skola. När Mélisse växte upp, skulle det sålunda icke komma att finnas någon på närmare håll än hvad Jan betraktade såsom andra ändan af världen. Hvarför skulle han icke gå i skolan i stället för Mélisse och samla skatter, af hvilka han med tiden kunde dela med sig åt henne?

Det var en kolossal plan — förvisso den mest storartade, som någonsin ingått i hans drömmar om hvad lifvet inrymde för honom — att han, Jan Thoreau, skulle lära sig läsa och skrifva och annat, som människorna långt borta i Söder kunde, på det att han skulle kunna hjälpa till att göra den lilla varelsen i hyddan lik henne, som slumrade under den höga furan. Hans hjärta fylldes ömsom af fruktan, ömsom af hopp, längtan och äregirighet; och det var först då den annalkande vinterns första kalla vindar kommo svepande från norr och öster, som han kom till full klarhet med sig själf, och han delgaf Cummins sin afsikt.

Då Jan väl en gång fattat sitt beslut, skred han genast till handling. Mukee kände vägen till Churchill och kom öfverens med honom att de skulle följas åt på tredje dagen, hvilket gaf Williams' hustru tid att göra honom en ny renskinnsrock.

Andra aftonen spelade han för sista gången i den lilla hyddan; och sedan Mélisse somnat, tog han försiktigt upp henne och höll henne länge sluten i sina armar — Cummins såg på under tystnad. Då han lagt henne tillbaka i den lilla bädden vid väggen, slog Cummins sin arm om gossens kuldror och ledde honom fram till dörren, där de stodo och skådade ut på skogen, som i dystert majestät svart och tyst reste sig mot himlahvalfvets stjärnbelysta bakgrund. Högt öfver furornas täta toppar hägrade jättegranen öfver grafven likt ett finger pekande upp i natten, och där stannade Cummins' blick.

— Det var hon, som först hörde dig den där kvällen, Jan, sade han sakta. Hon visste, att du skulle komma långt innan jag kunde höra något. Jag tror — att hon vet — nu —

Greppet om Jans skuldra blef hårdare, och Cummins sänkte hufvudet, tills hans sträfva kind hvilade mot gossens hår. Det låg något vekt och kärleksfullt i hans åtbörd, och till gensvar fattade Jan handen, som hängde ner öfver hans skuldra, och slöt den i båda sina.

— Gosse, vill du inte tala om för mig hvem du är och hvarför du kom den där kvällen?

(Forts.)

GOMBAULT'S

Caustic Balsam

En säker, snabb och absolut bot för Curb, Splint, Sweeny, Capped Hock, Muskelförsträckningar, Founder, Vindspändhet, Spatt och dess olika yttringar, Ringben och andra beniga växter. Botar alla hudsjukdomar eller parasiter, Stallrätta, Difteri., Afligsmar alla knölar från hästar och boskap.

Som ett mänskligt botemedel för reumatism, vrickningar, inflammerad hals etc., är det ovärderligt.

Hvarje flaska af Caustic Balsam såld är garanterad gifva tillfredsställelse. Pris $1.50 per flaska. Såld af apotekare eller sänd express förutbetaldt med fulla föreskrifter. Sänd efter beskrifvande cirkulär och intyg etc.

The Lawrence-Williams Co., Toronto, Ont.

FARM OCH HEM.

ETT UNNLIT FOLK

Ur Oscar Stjernes "Hemfolk å hemlåt".

Ja töcker ve svensker
ä ett unlit folk,
då ä möe te hofve
på en klenen stolk,
liksom klöfvergobber,
som lyser så käckt,
men boeker for en värpust
å snart ä knäckt.

Ve ä store i ola
i vackert vär,
ve kalaser å skroderer
om allt vi ska gär.
Å så drecker ve oss fulle
tå brännvin å ol,
å likre kärer finns int
på Guss gröne jol.

Vi kalaser å skroderer
å slor näfven i bol
å drecker oss fulle
tå store ol —
men dagen ätter går ve
å skäms för oss sjol
å känner, att ve tatt oss
mer än vi tol.

Å ve hänger me hofve
for stolken ä knäckt,
å for lofven, som vi gjort oss,
å ve änna förskräckt.
Se, en lofver allt så möe,
när en fått lite vätt: —
här ä intno te gär int,
då får gå som de gått!

Ve ä som en krissman,
som stog i gif akt
å sträckt å stramt opp sej
tå all sin makt,
men så hörd han breve sej
ett flepen: "Se på den!"
å då sack han, da sack han
ihop igän.

Ja töcker ve svensker
ä ett unnlit folk,
ve tale om Egypsens
honung å mjolk,
men mennas så går allt i
sett gamle söl,
å flyter då nonting,
ä då brännvin å öl.

TRÄDAN.

Trädan är till för att jorden skall samla kraft, för att rensa åkern från ogräs, för att lucka och värma jordbädden och göra dess fysiska skick bättre, för att lämna tid åt fältens grundförbättring, såsom i fråga om dikningens fulländande, matjordens fördjupning eller påförande af jordförbättringsmedel (kalk, märgel, sand mullämnen, etc.), med ett ord för att höja jordens fruktbarhet, ofta närmast för en viss odlingsväxt, som skall följa nära inpå, såsom klöfver eller sockerbetor eller höstsäd. — Af största inflytelse vid trädesarbetet är luften. Äro trädesbearbetningen och redskapen, som användas, icke sådana, att luften får utföra sin roll, så är ganet af trädningen endast halft.

Af särskild betydelse är att få trädа med tung jord, harfning sker tidigt, redan i början af vårbruket, för att tillgängliggöra jorden för luftens brytarbete. Harfning får sedan ej återkomma senare än att afsevärd tillskorpning icke skett.

Också är det företrädesvis styf jord, jord med större kraf på åtgärder för fritt lufttillträde, som tarfvar trädning. Genom väl afpassad, städse upprepad, för olika förhållanden olika beskaffad bearbetning af jorden utsättes densamma för luften, som under sin fria rörelse bland jordlagren bidrager att lösa mullbildande ämnen till växtnäring, att jämväl omsätta de oorganiska jordbeståndsdelarna till för växtrötterna njutbara föreningar och därjämte äfven tillför jorden näringsämnen.

Då det sålunda är en flera månaders liflig förbindelse med luften, som är den främsta orsaken till den bufindare jordens gagn af trädesbruket, så bör också hufvudmålet vara att genom ofta återkommande bearbetningar i ytan ständigt hålla jordlagret brutet, öppet för luftens åtkomst. Så enkelt och naturligt detta är, så kändt det borde vara, öfvas dock myeken likgiltighet i fråga om detta hufvudmål, och det behöfs alltför väl att skärpa tanken på utsträckningen af jordens kraf i detta hänseende.

De redskap som, utom årder och vanlig plog, äro vid trädningen nödvändiga, äro kraftigt tifvande harfvar.

VAR ÖM MOT DJUREN.

Var öm mot djuren! Ofta, ofta upprepas dessa ord, men likväl icke för ofta. Denna uppmaning är icke ställd till hvarje medmänniska, ty mången ägnar nog djuren all den omvårdnad och kärlek, som en människa är skyldig dem. Men här finnes också människor, hvilka anse djuren för så lågt stående varelser, att de med dem kunna utan ansvar förfara, efter de grymmaste principer, på det beklagligaste sätt. De förmena, att djuren äro till blott för att uttömma harm och ovilja öfver. Det är kanske icke så mycket dessa människors grymhet, som orsakar detta, snarare är det deras tankslöhet och oförstånd. De tänka icke på att djuren äro utrustade med strakt utveckladt känselsinne, hvadan de också både kunna känna och lida.

Djurskyddsföreningarna kunna icke med hästa vilja i världen förhindra och stäfja det hemliga djurplägeriet. De kunna icke intränga i alla vrår af obygderna, där djuren ligga afmagrade i sina bås, ofta oförmögna att resa sig själfva; de se icke heller den sorgliga syn, när en del hästar ligga på knä på åkrarna framför lasset, under det att piskan faller tungt på manke och länd; de äro icke med på de otaliga ställen, där man plågar lifvet ur svinkreaturen. Visserligen kan någon invända här, att intet svin får torgföras, om icke det har märke efter bedöfningsskottet i pannan, men så väl är det ändå icke ställdt. Lagen kan kringgås. Man aflifvar ofta svinen på det gamla, barbariska sättet, och sedan slår man ett hål med en nagel och så kan man torgföra svinkroppen. Det är således icke nog med att ingifva människorna rädsla för djurplägeriet, d. v. s. rädsla för straff, som medföljer detta, ty utöfvas det i hemlighet, så utebliftver ju strafeft. Nej, människorna måste väckas, icke med böter eller fängelse, som är det vanliga, utan med allvarliga föreställningar om de skyldigheter, de hafva mot djuren, samt medelst en djupare inblick i deras lif. Det är ännu så litet gjordt för arbetet i den riktningen, så vi borde blygas för att kalla oss djurvänner.

Litteraturen på detta område är antingen allt för knapp och obetydlig eller också för litet spridd. Filkskolorna kunde nog förbereda en smula. De kunde mycket väl vid sidan af den andra undervisningen ägnas en timme åt detta ädla ändamål, hvarvid barnen noga underrättas om människans plikt mot de stumma bröderna. Detta skulle säkerligen lämna något frö i det unga sinnet, hvilket senare i lifvet bure en härlig frukt. Vi hafva här för oss ett stort arbetsfält, hvilket icke särskildt ditt eller mitt, utan vårt gemensamt. Låtom oss bryta och rödja på detta fält, mera än hittills, och låtom oss än oftare ropa: Var öm mot djuren!

ENGELSKA DROTTNINGENS FÄLTTÅG MOT LYXEN.

I England börjar, som bekant, säsongen först, då den är slut i andra länder. När man annorstädes tagit afsked af baler och middagar för att under sommaren njuta af sin frihet, så börja dylika tillställningar i London, där det i juni och början af juli är full säsong. Signalen till den officiella säsongens början gifva de stora mottagningarna vid hofvet, de s. k. drawing-rooms, då de unga flickorna inom societeten presenteras för konungaparet. I dessa unga flickors lif är det ett viktigt ögonblick, då de en och en promenera fram till tronen, göra den föreskrifna djupa nigningen och kyssa drottningens hand samt känna hennes blick hvila på sig. Det är f. n. en mycket forskande blick, som drottning Mary kastar på den unga debutanten — både hennes person och hennes toilett.

Georg V:s gemäl anses som bekant såsom något gammalmodig i sin uppfattning. Hon skulle vilja återföra Englands kvinnor till de enkla seder, som rådde under den viktorianska æran, och hon ger icke blott exempel på en dylik enkelhet, utan tål icke i sin närhet några extravaganser. Det är också noga föreskrifvet, huru de unga flickorna skola vara klädda vid sin presentation. De få endast uppträda i hvita klädningar af enkelt snitt och med endast en smal silfverbesättning. Alla slags smycken äro strängt förbjudna. Klädningskjolen får icke smyga sig för tätt intill kroppen och får icke vara uppskuren i sidan. Alla debutanternas klädningar måste vara alldeles lika, nästan som om de vore en uniform, och den individuella smaken får icke alls göra sig gällande.

BARNEN OCH HEMMET.

De föräldrar, som ej vänja barnen att trifvas i hemmet, ådraga sig ett stort ansvar, skrifver en mor, som själf har en barnskara och vet hvad hon talar om. När man går på gatan sent på kvällen, kan man allt för ofta se barn i olika åldrar och af alla samhällsklasser vistas ute. Trots att hemmet är en af de mest fostrande krafter vi äga, låter man barnen drifva omkring på gatorna, där de ej alltid göra och höra det, som är rätt och efterföljansvärdt.

Ett hem skall samla i stället för att sprida. När kvällen kommer och far hemkommit från sitt arbete, spisar man sin kvällsvard under muntert samspråk. Efter måltiden och då de minsta barnen lagts i säng, läser far eller en annan af familjen högt ur t. ex. tidningen medan mor och flickorna syssla med sina handarbeten och gossarna med sin slöjd. Eller man talar om, hvad man hört eller lärt under dagens lopp. Sång och lek får ej heller försummas. Golfmattan bör aldrig vara för fin att leka på. De unga behöfva glädje och förströelse och hvad är naturligare än att de skola få detta i hemmet. Finna de ej hugnad där, hvad skola de då finna den? Äfven far och mor skola njuta af att roa sig och de unga allt-ibland. Tu man ordnar tiden väl så får man tid till mycket under veckans kvällar. På ett par tre timmar hinner man med ett långt program af föreläsning, läsöfning, sång samtal, o. s. v.

Gör hemmet ljust och trefligt och låt barnen leka. Ett hem, hvari kärlek och frid råda, blir ett lyckligt hem både för föräldrar och barn. Ett sådant hem sätta barnen värde på och då de själfva en gång grunda hem och få barn, går lärdomen i arf.

FÖR KÖKET.

När ni nästa gång serverar kotletter, så ugnstek dem. Lägg dem i en smord panna, täck dem med tunna lökskifvor samt låt dem stå i ugnen i tjugo minuter.

En tesked rifven ost tillsatt till ostronsoppa ger en god och pikant smak.

Den första inkokningen af frukt. I och med rabarbernas, jordgubbarnas och körsbärens uppträdande på marknaden har ock husmoderns omsorger för vintern kommit, d. v. s. insyltnings- och inkokningstiden börjar för den omtänksamma husmodern, och förståndig är den husmor, som allt efter som hon kan komma öfver bra frukt och till godt pris, efter hand kokar in några burkar. Gör hon det, tar det ej så mycken tid, och utan att hon märker det vidare, växer vinterförrådet i upplagsrummet. Den frukt, som skall kokas in, bör vara frisk och mogen, alla burkar böra pröfvas, lämpligt lock skaffas för dem och nya gummiringar böra köpas. Rengör hvarje burk och sterilisera burkar, lock och gummiringar genom att lägga dem i en panna med vatten samt låta det koka upp. Torka burkarna, men låt lock och gummi ligga i vattnet, tills de skola användas. Använd endast sten, aluminium eller porslinsgryta samt tresked.

Annanas (Pinapple) och rabarber. När man blandar dessa, använder man en del ananas mot två delar rabarber och tillsätter en stor kopp socker till hvarje pint kokad frukt. Skala och hacka upp ananas och koka den, tills den blir mjuk, i endast så mycket vatten, att det täcker frukten. Skär upp rabarbern med skal och allt och blanda den med ananassen. Koka tills det är mjukt och tillsätt sockret. Koka blandningen i 20 minuter och häll upp den.

Inkokta jordgubbar. Fyra kvart jordgubbar, en kvart socker. Rensa bären, täck öfver dem med socker, lägg dem i en kål och låt dem stå öfver natten. Låt bären rinna af följande morgon men se till, att de ej kramas sönder. Koka ihop saften till hälften och tillsätt bären samt låt dem koka några minuter, tills de äro genomkokta; häll dem genast på burkarna. Om någon saft blir öfver kan den användas till isvatten.

Olika synpunkter.

Vid ett slagsmål mellan ett par personer hade en talrik åskådareskara samlat sig, som genom frågor, ut- och tillrop gaf sitt lifliga intresse tillkänna.

— Hvad koka de där ihop för soppa? frågade köksan.

— Det är en som svärtar en annan på hans bak, och nu får han sota för det, sa' sotaren.

— Se, nu stukade han hatten, sa' hattmakaren.

— Hugg honom i peruken! sa' perukmakaren.

— Våga inte att kröka ett hår på hans hufvud! sa' hårfrisören.

— Ja, tvåla in honom redigt! sa' barberaren.

— Mura igen korpgluggarna på hvarandra! sa' muraren.

— Det var rätt, ge honom en åderlåtning! sa' fältskären.

— Tjocka till honom, så skjortan blir tom! sa' skjortfabrikanten.

— Här blir det blåa ögon, sa' färgaren.

— Här vankas andra bullar, sa' bagaren.

Så kom polisen och högg de båda slagskämparna.

— Nu bär det af till finkan, sa' järnvägsmörjaren.

— Där bli de mottagna med varma servetter, sa' kyparen.

— Sådant läder ska' sådan smörja ha, sa' garfvaren.

— Sedan komma de att ståndа inför Pontius Pilatus, sa' advokaten.

— Följden blir att de få utslag på halsen, sa' läkaren.

— Amen! sa' prästen.

Affär är affär. Unge X.: — Min herre, jag är värd 100,000 kronor, och jag älskar er dotter.

Gamle Z.: — Säld!

Påhitt. Fadern: — Skynda dig upp, Johan, du måste köra efter barnmorskan till mor!

Sonen: — Ja, men far, I har då alltid så många påhitt!

GILLETT'S LYE EATS DIRT

Mycket bra

Detta är en hamfär som hvem som alls kan använda.

Kan ej misslyckas. Mycket enkelt. Rekvirera gratis färgprof och broschyr 105.

JOHNSON RICHARDSON Co., Ltd. Montreal — — Canada.

THE OLD RELIABLE

CUNARD LINE

ESTABLISHED 1840

Oöfverträffad flotta af fyra-, tre- och dubbelpropeller ångare

Alla försedda med trådlös telegraf och undervattenssignalapparater.

Snabb resa, goda förbindelser till alla skandinaviska och finska hamnar.

LUSITANIA, MAURETANIA
Snabbaste ångare i världen.

FRANCONIA, LACONIA 625 fot långa, 18,150 ton
Största ångare till Boston.
Den jättestora snällpost-ångaren

CAMPANIA 620 fot långa, 30,000 hästkr.
En af de snabbaste på N. Y. Liverpool routen.

De kolossala nya ångarne
(de underbara flytande hotellen)

CARONIA, CARMANIA 676 fot långa, 20,000 ton

IVERNIA, SAXONIA 600 fot långa, 14,120 ton
Bekanta för sin stadiga gång.

Nya Canada Routen
öfver den natursköna St. Lawrence
MONTREAL-QUEBEC-LONDON
(SE LONDON, VÄRLDENS STÖRSTA STAD)

ANDANIA, ALAUNIA, ASCANIA (Nya)
10,000 till 13,000 ton
Nyaste ångare på Canada Routen
BEFORDRA ENDAST ANDRA OCH TREDJE KLASS
till mycket låga biljettpriser.

THE CUNARD S. S. CO., Ltd.
Dearborn and Randolph Sts., Chicago.
304 Main Street.

60 Man önskas

att lära barberareyrket. Endast två månaders lärotid. Fria redskap, och lön betalas under läro-tiden. Platser erhållas genast då kursen fullbordats, med $15 till $20 lön i veckan. Vi ha hundratals platser där ni kan öppna egen affär.

Stor efterfrågan på barberare. Skrif efter fri katalog eller, än bättre, besök oss.

Om ni önskar blifva skicklig bör ni lära

INTERNATIONAL BARBER COLLEGE,
Alexander Ave., Winnipeg, Man.
1 dörr väster om Main St.

Ogifta Herrar och Damer,

unga och gamla, som genom min brefväxling önska stifta bekantskap i äktenskapssyfte, för tankeutbyte eller för nöjes skull, torde för närmare upplysning sända 10 cents och på svenska tillskrifva

WM. HEDLUND, Wick Haven, Pa.

OGIFTA HERRAR OCH DAMER, UNGA OCH GAMLA,

som tröttnat på ensamheten, sök eder bekantskap medelst brefväxling, som hundratals andra hafva gjort, i äktenskapssyfte, för tankeutbyte, eller för nöjes skull. Damer fritt. All correspondens hålles hemlig och den noggrannaste ärlighet iakttages. För närmare upplysningar sänd 10 cent och tillskrif

SWEDISH SOCIAL CLUB,
P. O. Box 279, Valier, Mont., U. S.

Occidental Hotel.

B. & H. RIPSTEIN & CO.
Förstklassiga rum och finaste matservering.
Skraut af Main St., och Logan Ave.
Telefon 1688

Ny
Market Hotel
Mitt emot City Market, WINNIPEG
Utmärkt servering och bästa gästrum.
Skandinaver välkomna.
H. O'CONNELL, Ägare.

A.B.SORBINE

botar inflammerade, förstorade och svullna senor, "Ligamente", kross-skador, lambet, "splint", "sido bene" eller spatt. Inga blåsor, ingen hårförlust. Hästen kan användas. $2.00 per burk levererad med fullständiga instruktioner och bok 2E gratis.

Absorbine Jr. Linment för människor. Botar strickta, ömsvullna ligamente, förstorade körtlar, leder och muskler — botar varaktigt — lindrar smärter. Pris $1.00 per burk hos handlande och franko.

Det stafvas A-B-S-O-R-B-I-N-E, och tillverkas endast af

W. F. YOUNG, P.D.F.,
178 Lymans Building, Montreal, Que.

Tillhandahålles äfven af: Martin Bole & Wynne Co., Winnipeg; The National Drug & Chemical Co., Winnipeg och Calgary och Henderson Bros. Co., Ltd., Vancouver.